

faldstidspunktet for fakturakravet. Er der tale om et pengelån, jf. lovforslagets § 6, stk. 1, vil den 10-årige frist efter denne bestemmelse kunne forlænges med i alt 10 år, dvs. frem til 20 år regnet fra forfaldstidspunktet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.11 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til §§ 15-19

Det foreslås, at det for at afbryde forældelsen i alle tilfælde kræves, enten at skyldneren *erkender* forpligtelsen, eller at fordringshaveren foretager *retslige skridt*. Den gældende adgang efter Danske Lov 5-14-4 til afbrydelse ved påmindelse foreslås således ophævet.

I tilfælde, hvor fordringshaveren ikke kan opnå skyldnerens erkendelse af gælden, er det efter 1908-loven en betingelse for at undgå forældelse, at der inden forældelsesfristens udløb foretages retslige skridt, og at det retslige skridt uden uforødent ophold forfølges til erhvervelse af dom mv. Nogle typer af retslige skridt indebærer en »egentlig« afbrydelse af forældelsesfristen, således at der løber en helt ny frist fra det pågældende skæringstidspunkt – f.eks. sagsanlæg, der fører til en dom – mens den retlige foranstaltning i andre tilfælde skal følges op inden rimelig tid for at bevare sin fristafbrydende virkning – f.eks. indbringelse for et privat klage- eller ankenævn, hvis afgørelse ikke er bindende.

Det foreslås, at der i loven opstilles en sondring mellem »egentlig« afbrydelse, jf. lovforslagets §§ 15-19, og foreløbig afbrydelse, jf. lovforslagets §§ 20-22. Ved den »egentlige« afbrydelse løber en helt ny forældelsesfrist fra det i loven fastsatte tidspunkt. Den foreløbige afbrydelse er karakteriseret ved, at der, når »den foreløbige foranstaltning« finder sted inden forældelsesfristens udløb, indrømmes en frist på 1 år efter foranstaltningens ophør, således at »egentlig« afbrydelse – typisk ved sagsanlæg – kan ske inden denne tillægsfrists udløb.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 15

Det foreslås i § 15, at forældelsesfristen på samme måde som efter gældende ret afbrydes, når skyldneren erkender sin forpligtelse over for fordringshaveren.

I forhold til reglen i 1908-lovens § 2, 2. pkt., 1. led, foreslås en vis præcisering, idet det i bestemmelsen angives, at skyldneren kan erkende forpligtelsen »udtrykkeligt eller ved sin handlemåde«.

Der tilsigtes dog ikke ændringer af gældende retspraksis med hensyn til, hvad der ligger i erkendelsesbegrebet.

Det følger heraf, at en fristafbrydende erkendelse af gælden bl.a. foreligger ved skyldnerens indrømmelse af forpligtelsens eksistens. Erkendelsen skal angå en gældspost af en bestemt størrelse, men det kan ikke kræves, at skyldneren skriftligt og udtrykkeligt anerkender gældens tilblivelse og størrelse, således at der etableres et særligt retsgrundlag efter § 5. På samme måde som efter 1908-loven stilles der således lempeligere krav til skyldnerens indrømmelse af forpligtelsen ved afbrydelse end ved etableringen af et særligt retsgrundlag.

Skyldnerens omtale af eller henvisning til gælden i forbindelse med brevveksling med fordringshaveren vil udgøre en fristafbrydende erkendelse, hvis der ikke er tvivl om, hvilken gæld skyldneren henviser til. Et tilbud fra skyldneren om delvis opfyldelse af forpligtelsen kan også udgøre en erkendelse af hele gælden, hvis det er klart, hvad hele gælden er, og hvis den resterende del af gælden ikke bestrides. Tilsvarende gælder en anmodning fra skyldneren om eftergivelse af gælden, hvis denne i forbindelse hermed præciseres tilstrækkeligt. Også en mundtlig erkendelse vil have fristafbrydende virkning, hvis det kan godtgøres, at der foreligger en sådan.

Det er ikke et krav, at skyldneren udtrykkeligt indrømmer at have en forpligtelse – også i skyldnerens handlinger kan der ligge en fristafbrydende erkendelse, jf. formuleringen »udtrykkeligt eller ved sin handlemåde«.

Som eksempel kan nævnes, at betaling af renter i almindelighed vil indebære en stiltiende erkendelse af hele gælden. En erkendelse af hovedstolen indebærer derimod ikke i sig selv en erkendelse af skyldige renter. Skyldnerens betaling af afdrag vil udgøre en fristafbrydende erkendelse af hele kravet, hvis betalingen fremstår som en afdragsvis betaling af en større gæld, der præciseres i forbindelse med betalingen. Hvis skyldneren bestrider hovedskyldens størrelse i forbindelse med betalingen af afdrag, eller hvis det ikke klart fremgår, at betalingerne er afdrag på den pågældende gældspost, foreligger der derimod ikke en erkendelse af hele gælden.

Bestemmelsen vil tillige omfatte skyldnerens erkendelse af kravet i forbindelse med tvangsakkordforhandlinger eller indledt gældssaneringsforhandlinger. Afbrydelse har i disse tilfælde hidtil været omfattet af konkurslovens § 241, der nu foreslås ophævet, jf. § 11 i det samtidig fremsatte forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om forældelse af fordringer